

İŞTE GELDİK GİDİYORUZ

Hoşça kal kardeşim benim...

Ömer Faruk GÜNAY

Günlük yaşam içinde orada yaşayan insanların pekte farkında olmadıkları kültürel birikimler ve değerler, eğitilmiş ve yeterli olduğunu düşündüğüm mülki amirler tarafından daha kolayca fark edilebilir ve korunup, saklanıp, anlatıp duyurularak sürdürülebilmesi için gerekenler yapılabilir. Böylece gerek somut gerekse soyut kültürel varlıklar korunup yörelerimizin hafızaları olarak sonraki kuşaklara aktarılır.

1 2 Eylül 1980 günü ikmal sınavım vardı okulda. Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi kapısından çıkıp Mustafa Kemal Bulvarı'na kadar yürüdüm kimseler yok sokağa çıkma yasağı varmış. İyi de ben sınava girecektim. Az yürüdükten sonra bir asker çevirerek "yasak" dedi sokağa çıkma yasak. "Sınavım var" dedim. "Evine dön ve uyarıları dinle". Yapacak bir şey yoktu. Dönüp bekledik radyodan ve televizyondan yapılan yayınları... Hepsinin dediği gibi vatan millet için yapılmış. Bu ayrı bir yazı konusu, ben sadece geleyim. Öğleden sonra kalktı yasak

ve koştum okula. Kapıda ne polis ne asker, sadece hizmetli bir eleman. O da her girene yalvarıyor. "ne olur bir olay çıkarmayın yoksa bizi işten atacaklarmış". Öğrendim ki sınavımız, 27 Eylül'e ertelenmiş ayrıldım okuldan, merakla neler olacak bakalım diye de merak içindeyim tüm ahali gibi. Bu kısım birkaç bölüm dizi film gibi yazılacak malzemeye sahip ama sonuca geleyim. Nihayet 27'sinde sınava girdim ve başarılı olarak 1Ekim 1980 tarihinde çıkışımı alarak okulumdan mezun oldum. Koskoca Mülkiye Mektebini bitirdim ama iş sahibi olana kadar babamdan harç-

lık almaya devam. Bu durum çok saçma geldi önce, ama hemen toparlanarak iş sınavlarına hazırlıklara başladım.

Sırada maiyet memurluğu sınavı var diye umuyoruz ama İçişleri Bakanlığı bir türlü sınav açmıyor. Herkes yeni yönetim ne yapacak diye bekliyor ve emir almadan harekete de geçmiyor. Okuldan "Siyaset ve idare" bölümü mezunu olduğumdan muhasebe bilmiyorum, almadık o dersi. Bu nedenle açılan diğer müfettişlik sınavlarında da çok başarılı değilim. Yüksel Koç'un muhasebe

kitabını alıp kendim çalışıyor ve az çok soruları çözecek hale geliyor ve nihayet Akbank'ın müfettişlik sınavını kazanıyorum. Bu arada nihayet mayıs ayında maiyet memurluğu sınavı da açılıyor. Bu sınavı kendi alanımız olduğu için daha kolayca kazanıyorum. Hedefim kaymakam olmak olduğundan İstanbul'da yapılan Akbank müfettişlik mülakatında (maiyet memurluğu yazılı sınavını kazanmış olmanın sağladığı umursamaz tavırdan mı yoksa başarısız bir mülakat mıdır bilemedim?) uygun bulunmadım.

Sırada bizim sınavın mülakatı var, ne yapacağız bilmiyoruz. Sadece duyduğum lacivert takım elbise giymek olumlu etkiliyormuş heyeti. Sivas'a dönüp hazırlanırken canım Babam (nurda yatsın) bana hemen iki pantolonlu (nedenini eskiler bilir) bir lacivert takım elbise diktirdi. Ankara'da sınavda baktım herkes lacivertleri çekmiş. Yok birbirimizden farkımız. Neyse sonuç açıklandı ve çok şükür kazandım. Okulu bitirdikten bir sene sonra yapılan ince ve ayrıntılı güvenlik soruşturmasından sonra Sivas maiyet memuru olarak 12 Ekim 1981 günü mesleğime başladım. 67. Dönem Maiyet Memurlarıyız, 55 kişiyiz ve her birimiz bir tarafa (açıkgöz olanlar Ankara ve İstanbul gibi büyük şehirlere) atanarak mesleğimize başladık.

Yönetimin askerler mi yoksa vali tarafından mı gerçekleştirileceğine ilişkin belirsiz duyuların olduğu bir dönemdi. Sıkıyönetim komutanları ne derse onu yapan valiler; bir yandan da onlarla mücadele eden, idarenin askerlik işinden farklı olduğunu, her kurumun kendi işini yapması gerektiğini düşünüyor, her zaman siyasetçileri idare ettikleri gibi bu kez de askerleri idare ediyorlardı. Yaşamadan anlamak zor O dönemi.

Neyse ben göreve başladım. Vali Şükür Er. İki de vali yardımcısı var: Rahim

Yaldız ve Ahmet Ülkü Onursal. Bana vali yardımcısı odası verdiler. Dilekçeleri ve gelen evrakı havale edeceğim önemli bulduklarımı kendilerine iletceğim. Odaya girip oturdum Yazı İşleri Müdürü Ömer Ablak ile birlikte, oturdum yerime bir vatandaş girdi elindeki dilekçeyi masama koydu. O bana bakıyor ben okuduktan sonra ona. Durumu kavrayan Ömer hemen basit bir şekilde evrakı,

Emniyet Müdürlüğüne
12.10.1981

Vali y. şeklinde havale etti ve ben de öğrenmiş oldum, ilgisine göre evrak kurumlara imzalanarak havale edilmiş. Her iş üniversite okuyarak öğrenilmiyor. Yapanlardan da öğreneceklerimiz var.

İl stajım başlıyor, her büroya bizzat gidip işleri yapıp öğreniyorum. Bu usul ileride ilk defa ilçe olan kasabalardan biri olan Gümüşhane ili Köse ilçesinde Kaymakamlık kurarken tüm iş ve işlemleri çok kolaylıkla gerçekleştirmemi sağladı. Belediye başkanının verdiği bir görevliye tek tek evrak ve defter işlerini göstermiştim.

Altı ay süren il stajından sonra Valinin hakkımda tüm arkadaşlara da yazıldığından emin olduğum met-hiyelerle dolu yazısından sonra bakanlık beni asil memur olarak atadı. Zira ilçesine kaymakam refiki oldum. Fehmi Kâhya kaymakam. Önce her gün Sivas'a gidip gelerek sonra da belediyenin iş hanında bir göz bir misafir odasında hafta içi kalarak süren stajımın bir günü geldiğimde Fehmi ağabeyin babasının öldüğünü ve cenazeye gittiğini, kaymakam vekilinin de ben olduğumu öğrendim. Zira 134 köyü olan kocaman bir ilçe, geçtim makama oturdum. Heyecandan karnım ağrımaya başladı. Bu arada bir köy muhtarı geldi ve işlere dalınca benim yöneticiliğe başlayışım kolaylaştı ve karnımın

ağrısı da sona erdi. Arkasından ilk vekâlet Afyon İhsaniye kaymakam vekilliği, sonra da Hacıbektaş kaymakam ve belediye başkan vekilliği. (O dönemde bazı ilçelerde belediyeleri de yönetiyorduk, seçilenler görevden alınmış ise)

Sırada kısa dönem askerlik var. Mart 1983'te Erzincan Topçu Tugayında er olarak askerlik eğitimini alırken kaymakamlık kursunun açıldığını duyduk. Tugayda benim devrem ve bizden daha eski pek çok meslektaşta var. Onlar duyurdu. Nasıl olur! bizden başka kimse yok kursa gidecek diye düşünürken öğrendik ki; bakanımız asker kökenli Selahattin Çetiner emir vermiş bir an önce boş ilçeleri kaymakama kavuşturalım diye, eğitim daire başkanı Şevki Pazarıcı da askerliğini yapmış veya er-telemiş olan 67. Dönem arkadaşları kursa çağırılmış. Böylece bizim dönemin 32 kişisi kursa başlamış, biz de hemen arkasından gidecektik. Bu arada işlerin hızlandığının bir belirtisi olarak asker iken elime bir mektup ulaştı bakanlıktan. Komik ama Kaymakamlık Tezimi yazıp temmuza kadar teslim etmemi istiyorlar. Askerde nasıl yapılır bu iş.

1 Temmuzda tezkere aldıktan hemen sonra tezimi yazıp bakanlığa gönderdim ardından teftiş stajı için Mülkiye Müfettişi Mehmet Ali Türker'in yanında başladım. Üç hafta sonra acele ediyorlar diyerek raporumu yazdı ve ağustosta dönemi-mizden kalanlar ve birkaç eski maiyet memurunun ilave edilmesiyle 23 kişilik 68. Dönem kaymakamlık kursuna başladım.

Kurs öncelerden farklı olarak altı ay yerine iki ay sürecek ve gezi falan yok. Keyif almak yok iş yapmaya bir an önce hazırlanın. Sabah ve öğleden sonra olmak üzere her konuda konferanslar dinliyoruz deneyimli mülki amirler ve diğer bakanlık bürokratlarından. Bazen de akademis-

yenler geliyor. Hızla bitti kursumuz, gezi olarak Ankara'daki Müzeler gezdirildi. Kurs sonu sınav ve başarılarla kura ile atama olacak. Sınav çetin, müsteşar başkanlığında emniyet de dahil genel müdürler ve eğitim daire başkanı (bakanlık encümeni) katılıyor. İki kâse içinde sorular var biri işçileri diğeri de tüm diğer görevlerle ilgili sorular, birer tane çekip sözlü olarak cevaplıyor ardından da heyetten gelen soruları yanıtlayıp çıkıyorsunuz. Beklerken hepimiz çok heyecanlıydık ama başardık. 67. Dönem arkadaşlarımızdan üç aydan az bir süre sonra. 20 Ekim 1983 günü göreve başladığımdan sonra henüz iki yıl yeni dolmuş iken elimle çektiğim kura ile Adana'nın Feke ilçesine asil Kaymakam olarak atandım.

Sonra sırasıyla; Gümüşhane Köse, Bingöl ve Iğdır vali yardımcılığı, Sakarya Ferizli, Manisa Gördes, Giresun Tirebolu kaymakamlıkları, Bakanlıkta Hukuk Müşavirliği ve Kaçakçılık İstihbarat Bilgi Toplama Daire Başkanlığı, Eskişehir, Aydın, Osmaniye ve son olarak Balıkesir vali yardımcılıkları üstlendiğim görevler oldu. 13 ayrı yerde vekâletleri de sayarsak 15 yerde çalıştım.

Görev sırasında yaşananlar her meslektaşımın olduğu gibi çok fazla ve ayrı yazı konusu teşkil etmekle birlikte burada onlardan bahsetmeyi düşünmüyorum. Onları ayrıca yazarım umarım.

6 Eylül 2024 tarihinde yaş haddinden emekli oluyorum. Yaklaşık 43 yıllık bir meslek hayatı geçirdim. Özel hayatımla ilgili olarak son iki yıl içinde yaşadığım travmalar ve biraz da bu nedenle ya da başka nedenleri varsa da ben bilmiyorum; atandığım son ilde görev yapan yöneticinin ibrikçi başı mantığı ile yaptığı işlem nedeniyle son yılımda kendimi ne yazık ki kocamış kurtlar gibi hissettim.

Sevgili meslektaşlarım, bu yazıyı bir veda olarak yazmak istedim. Nereden nereye gelip geçen bir hayat ve içinde uzunca bir dönem meslek hayatım. Gelimli gidimli bu dünyada aslında odaklanmamız gerekenlerle ilgili düşündüklerimi de paylaştığım bir veda yazısı olsun istedim.

Dönem arkadaşlarımızdan Sami Börekçi kurs sonu göreve başlar başlamaz, Sefa Özmen, İsmet Gürbüz Civelek, İsmail Korkmaz arkadaşlarımız da ne yazık ki emeklilik yaşına ulaşmadan ayrıldılar aramızdan. Herkes yaşlanma şansına sahip olmuyor. Olanların bunu fark etmesi gerekiyor yaşarken ve sağlıklı geçen her gün için minnet duymaları.

Çok büyük bir heyecan ile başladığım Feke ilçesinin 35 köyü vardı ve sadece bir köyde elektrik vardı, telefon yok, yollar perişan, okullar ve birkaç sağlık ocağı idare eder. Orman köyleri; fakirler, ekim için Tapan yöresi hariç pek tarla yok, orman işleri ve hayvancılık geçim kaynağı. Sözde ülkenin en büyük illerinden Adana'nın ilçesi, iş çok, ben hevesli ve istekliyim. Tüm köylere elektrik, telefon götürme çalışmalarını rahmetli hocamız Fehmi Yavuz'un anlattığı "Toplum Kalkınması" usulü ile devlet millet iş birliği ile gerçekleştirildi. Yollara, köprülere, okullara kısaca altyapıya ilişkin pek çok işi gerçekleştirdik, gururlandık yaptığımız işten tatmin olduk.

Şimdi dönüp bakınca görüyorum ki, bizim yaptığımız işlerin üzerinden birkaç kat yeniden yol, su, elektrik, okul vs. defalarca yeniden ve daha iyisi şeklinde yapılmış ve yapılmaya da devam edecek. Oysa biz o işi gerçekleştirdiğimizde ne büyük mutluluklar duymuştuk. Elektrikle medeniyet getiriyoruz, yollar ve okullarla daha iyi bir yaşama doğru gidiş. Benden sonraki her Feke kaymakamı arkadaşım da yaptığı altyapı hizmetleri ile ilgili aynı şeyleri düşünmüştür.

Kısaca bu işler çok değişirse de bitmiyor devam edecek.

İşte bunlardan yola çıkarak genç meslektaşlarıma asıl üzerinde durmamız gereken iki iş alanı konusunda öneride bulunmak istiyorum:

Birinci iş, çalıştığımız yörenin kültürel değerlerinin farkına vararak onları sahiplenip gelecek nesillere aktarılacak şekilde tespit edilmesidir. Günlük yaşam içinde orada yaşayan insanların pek de farkında olmadıkları kültürel birikimler ve değerler, eğitilmiş ve yeterli olduğunu düşündüğüm mülki amirler tarafından daha kolayca fark edilebilir ve korunup, saklanıp, anlatıp duyurularak sürdürülebilmesi için gerekenler yapılabilir. Böylece gerek somut gerekse soyut kültürel varlıklar korunup yörelerimizin hafızaları olarak sonraki kuşaklara aktarılır.

İkinci işimiz de doğaya ve çevreye tam sahip çıkmak olmalı. Su, toprak ve havası nedeniyle atalarımız tarafından yerleşim yeri olarak belirlenmiş bu yerlerde bizden nesiller sonra da yaşamın sürebilmesi için doğal çevreyi koruyup işlerimizi bu sınırlarda yapmalıyız. Orada yaşayan insanlar bir an önce iş, aş ve parasal çıkarlar, kalkınma gibi hedefler için doğaya ve çevreye verecekleri zararları göz ardı edebilmekte bazen de çevreye verilen zararı görmezden gelebilmektedirler. Kendilerince günün gereklerini sağlamak için haklı olabilirler. Ancak ileriye görebilen mülki amirler bu yörede bundan yüzlerce yıl sonra da yine bu yörelili insanların yaşayacaklarını fark edip ona göre davranmalılar.

Yaşadığımız salgın hastalık tüm insanlığa göstermiştir ki; devletlerin temel görevi sağlıklı su ve besin temin etmektir. Bunun yolu da kirlenmemiş doğal çevreye sahip olmaktan geçer.

Meslek hayatı da bitecek, yaşam süremiz de sona erecek. Geriye 40 sene önce görev yaptığınız yerlerde çoktan yıkılıp yok olmuş yollar okullar ve altyapı işlerinin yanı sıra bu söylediğim alanlara da yapacağınız çalışmalar ve katkılarınız çok daha yerinde olacak ve sizleri unutulmaz kılacaktır.

İnsan ilişkileri nedeniyle insanlar en son hatırlandıkları zaman ölürler.

İyi şekilde anılmalar ve başarılar dilerim hepinize.

Hoşçakalın

20 Ekim 1983 tarihinde kurada Feke ilçesini çekmiş genç kaymakam Ömer Faruk Günay belgesini Müsteşar Yardımcısı Vahit Heper'den alırken

Kura tamamlandıktan sonra 68. dönem Kaymakamlar olarak hep birlikte gelenek olduğu üzere, Bakan Selahattin Çetiner, Müsteşar Rifat Kaplan ve Eğitim Daire Başkanı Şevki Pazarıcı ile hatıra fotoğrafı çektirdik. (İstanbul Valisi Nevzat Ayaz da muhtemelen Bakan ile birlikteymiş ve o nedenle çekime katılmış olmalı)